

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Bidfood Czech Republic s.r.o.**, se sídlem V Růžovém údolí 553, Mikovice, Kralupy nad Vltavou, zast. Mgr. Ivou Zothovou, advokátkou, se sídlem Lindleyova 2686/1, Praha 6, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, č. j. SVS/2019/073878-G, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2019, č. j. 22 A 57/2019 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Ivy Zothové.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalované“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 5. 2019, č. j. SVS/2019/055194-T. Tímto rozhodnutím nařídil správní orgán prvního stupně podle § 61 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“), předběžné opatření (dále též jen „rozhodnutí o předběžném opatření“), v jehož rámci zakázal žalobkyni podle § 54 odst. 1 písm. h) a i), odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), uvádět na trh drůbeží maso, které obdržela nebo obdrží jako příjemce potravin z Polska v místě určení a které skladuje

v provozovně na adrese Palhanecká 505/15, Opava 7, a to do doby, než obdrží výsledek laboratorního vyšetření každé zásilky tohoto drůbežího masa, které bude prokazovat jeho zdravotní nezávadnost a v případě vyšetření na salmonely prokazovat, že maso neobsahuje salmonelu. Dále byla žalobkyni jako příjemkyni drůbežího masa stanovena povinnost neprodleně oznámit každé zjištění nevyhovujícího výsledku a přítomnosti salmonel správnímu orgánu prvního stupně.

[2] Rozhodnutí o předběžném opatření bylo vydáno v rámci řízení č. j. SVS/2019/052626 ve věci nařízení mimořádných veterinárních opatření (dále též jen „řízení o MVO“). Důvodem zahájení řízení o MVO a vydání předběžného opatření byl pozitivní výsledek laboratorního vyšetření (blíže specifikovaného) vzorku, v němž byla prokázána přítomnost patogenního mikroorganismu salmonela.

[3] Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil rozhodnutí žalované i rozhodnutí o předběžném opatření (dále též jen „napadený rozsudek“). V napadeném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že nařízené předběžné opatření bylo nepřiměřené, neboť rozhodnutí o předběžném opatření, resp. rozhodnutí žalované, neobsahovalo důvody pro nařízení předběžného opatření v takovém rozsahu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[5] Podle stěžovatelky krajský soud řádně a v celém rozsahu nevyjevil své úvahy, kterými byl veden při posouzení daného případu, a to zejména ve vztahu k právním předpisům dopadajícím na projednávaný případ, a nijak se nevypořádal se základem sporu mezi žalobkyní a stěžovatelkou, kterým je vysvětlení oprávněnosti vydávání mimořádných veterinárních opatření při výskytu různých sérovarů salmonel. Celá žaloba a vyjádření stěžovatelky k žalobě se týká toho, zda drůbeží maso obsahující jiné sérovary bakterie salmonela než s. *Typhimurium* a s. *Enteritidis* může být považováno za škodlivé pro zdraví či nevhodné k lidské spotřebě ve smyslu nařízení (ES) č. 178/2002 (čl. 14), resp. zda je takto zjištěný stav stavem protiprávním, který odůvodňuje vydávat mimořádná veterinární opatření ve smyslu § 54 odst. 2 veterinárního zákona. Napadené rozhodnutí je v tomto směru naprosto nepřesvědčivé, pokud na jednu stranu připouští použití opatření podle § 54 veterinárního zákona při zvýšeném výskytu salmonely, avšak již se vůbec nezabývá jednotlivými sérovary.

[6] Krajský soud místo toho použil pro zrušení správních rozhodnutí toliko obecných tvrzení a úvah o jejich nedostatečném odůvodnění a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Těmito vadami naopak podle stěžovatelky trpí napadený rozsudek, neboť správní praxi nedává žádné relevantní vodítko pro výklad a použití právních předpisů při nařizování mimořádných veterinárních opatření při výskytu salmonely sérovaru *Infantis*.

pokračování

[7] Stěžovatelka má za to, že z rozhodnutí žalované je zcela zřejmé, jaká povinnost byla porušena a jakého protiprávního jednání se žalobkyně dopustila. Z napadeného rozsudku není zřejmé, co měly správní orgány porušit a v čem pochybily. Řízení o MVO bylo vedeno zcela oprávněně, když v potravině pod odpovědností žalobkyně byl prokázán výskyt patogenní bakterie rodu *Salmonella infantis*. Stěžovatelka je přesvědčena, že řádně uvedla důvody, pro které byly žalobkyni uloženy povinnosti v souladu s § 54 odst. 2 veterinárního zákona a existenci těchto důvodů řádně prokázala (protokol o kontrole ze dne 7. 5. 2019, č. j. SVS/2019/057567-T a protokol o zkoušce č. Ve 888-892/2019 ze dne 8. 4. 2019). Požadavek soudu na prokazování dalších případů výskytů salmonel v mase původem z Polska v konkrétním správním řízení považuje stěžovatelka za neodůvodněný, jdoucí nad rámec zákona.

[8] K nařízení předběžného opatření, resp. mimořádného veterinárního opatření zásadně postačuje i jednotlivě zjištěné nebezpečí pro zdraví lidí (zde výskyt patogenní bakterie rodu *Salmonella infantis* v záslce masa). V opačném případě by se dle názoru stěžovatelky zcela zhroutil systém ochrany spotřebitele prostřednictvím vydávání mimořádných veterinárních opatření včetně jejich preventivního působení i v případě podezření podloženého odbornými veterinárními důvody. Další případy výskytu salmonel v mase z Polska či problematiku bezpečnosti potravin původem z Polska stěžovatelka zmínila jen na dokreslení situace a jako vypořádání ke konkrétním námitkám žalobkyně.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí ani s tvrzením, že opatření bylo nepřiměřené. Jeho jediným cílem bylo zajistit přiměřenou ochranu veřejnému zájmu na ochraně zdraví lidí, který byl prokazatelně ohrožen, pokud žalobkyně prokazatelně uváděla na trh potraviny zdravotně nezávadnou (nebezpečnou). Stěžovatelka připomíná, že celá oblast veterinární péče a zejména část zajišťující ochranu před nepříznivým působením zdravotně nezávadných potravin je založena na principu ochrany před těmito potravinami i jen při pouhém podezření, že živočišné produkty nejsou zdravotně nezávadné, pokud to odůvodňují konkrétní okolnosti případu. Stěžovatelka má za to, že žalobkyni nebyla způsobena nedůvodná a nepřiměřená újma.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek považuje za zákonný a přezkoumatelný. Pokud krajský soud zrušil napadená rozhodnutí správních orgánů z důvodu nepřezkoumatelnosti, již se nemusel zabývat dalšími otázkami rozhodnutí žalované, neboť se staly bezpředmětnými. I v případě, kdy by krajský soud došel ke stejnému závěru jako stěžovatelka a správní orgán prvního stupně, tj. že čerstvé drůbeží maso obsahující sérovar *Salmonella infantis* je nebezpečné, nemělo by to na rozhodnutí o žalobě vliv. Ostatně stěžovatelka se může kasační stížností bránit proti výroku rozsudku krajského soudu, nikoli pouze proti jeho důvodům.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá ani tvrzení stěžovatelky, že nedává žádné vodítko pro správně právní praxi ve vztahu k nařizování mimořádných veterinárních opatření při výskytu sérovaru *Salmonella infantis*. Tato otázka spadá do správního uvážení správních orgánů, do něhož není krajský soud oprávněn zasahovat. Vzhledem k tomu, že sama stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti důvodům napadeného rozsudku, tento rozsudek nemůže být nepřezkoumatelný.

[12] Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by stěžovatelka řádně uvedla důvody pro uložení povinnosti žalobkyni a že by existence těchto důvodů byla řádně prokázána. Má za to, že jí distribuovaná potravina – kuřecí prsní řízek bez kůže a kosti – je nutné považovat za bezpečnou potravinu podle čl. 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), a tudíž předběžné opatření omezující její distribuci nemělo být vůbec nařízeno. K tomu žalobkyně odkázala na nové (aktuální) údaje, obsažené v aktuální verzi dokumentu předloženém již v řízení před krajským soudem (The European Union One Health 2018 Zoonoses Report, zpracovaný Evropským úřadem pro bezpečnost potravin). V doplnění vyjádření ze dne 28. 7. 2020 žalobkyně dále předložila nový důkaz (e-mailovou komunikaci s kontaktním centrem Europe Direct, resp. odpověď tohoto centra ze dne 23. 7. 2020), který nemohla uplatnit dříve. Tyto důkazy mají podpořit stanovisko žalobkyně, že předmětnou potravinu je nutno považovat za bezpečnou podle čl. 14 nařízení č. 178/2002 i přesto, že obsahovala bakterie salmonely s. *infantis*, k čemuž uvedla, že limity pro bakterii *Salmonella* jsou specifikovány nařízením Komise (ES) č. 2073/2005 ze dne 15. listopadu 2005 o mikrobiologických kritériích pro potraviny (dále jen „nařízení č. 2073/2005“), jež stanovuje kritéria bezpečnosti potravin a je tak *lex specialis* vůči nařízení č. 178/2002. Nařízení č. 2073/2005 stanovuje limity pouze pro sérovary *Salmonella Typhimurium* a *Salmonella Enteritidis*, a tedy jen čerstvé drůbeží maso obsahující tyto sérovary nelze považovat za bezpečné.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná.

[14] Nejprve je vhodné zmínit, že krajský soud postupoval správně, pokud vyhodnotil, že rozhodnutí o předběžném opatření, resp. rozhodnutí žalované, nelze považovat za rozhodnutí podléhající výluce ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., a to pro nesplnění podmínek pro takový závěr vymezených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54. Proti tomuto postupu se stěžovatelka kasační stížností nebránila, Nejvyšší soud tedy přistoupil k přezkumu důvodnosti kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[15] Při posouzení věci se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Přitom Nejvyšší správní soud vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny

pokračování

základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.) a respektoval vlastní konstantní judikaturu, vymezující rozhodnutí nepřezkoumatelná (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, a mnohé další).

[16] Napadený rozsudek nepřezkoumatelný není, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je ve vztahu k výsledku řízení dostatečně odůvodněn – body 15 a 16 obsahují srozumitelné důvody, pro které krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované i rozhodnutí o předběžném opatření. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[17] Důvodem ke zrušení rozhodnutí žalované a jemu předcházejícího rozhodnutí o předběžném opatření byl závěr krajského soudu, že odůvodnění uvedených rozhodnutí správních orgánů nebyla dostačující pro nařízení předběžného opatření, jehož obsahem byl zákaz uvádět na trh (veškeré) drůbeží maso, které žalobkyně obdržela nebo obdrží jako příjemce potravin z Polska. K nařízení tohoto předběžného opatření bylo přistoupeno na základě laboratorního vyšetření úředního vzorku (výrobek „Kuřecí prsní řízek bez kůže a kosti“) odebraného při kontrole v provozovně žalobkyně dne 2. 4. 2019, které prokázalo přítomnost patogenního mikroorganismu salmonela sérovaru *Infantis*. Na základě výsledků jednoho laboratorního vyšetření konkrétního druhu výrobku, dodaného konkrétním dodavatelem a vyrobeného konkrétním výrobcem (výrobce i dodavatel měli sídlo v Polsku) tedy bylo přistoupeno k zakazu vztahujícímu se k veškerému drůbežímu masu přijímanému z Polska.

[18] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje (a nečinil tak ani krajský soud v napadeném rozsudku), že správní orgán prvního stupně má pravomoc k přijetí tohoto typu opatření [§ 61 ve spojení s § 54 odst. 1 písm. h) a i) a odst. 2 veterinárního zákona]. Přestože lze při rozhodování o předběžném opatření vnímat jeho specifika (zejména časová tíseň), nelze resignovat na to, aby uložená povinnost (zde zákaz uvádět zboží na trh) byla přiměřená důvodům, které k jejímu uložení vedly. Umožňuje-li veterinární zákon správnímu orgánu prvního stupně ve spojení s § 61 odst. 1 správního řádu uložit vyjmenované druhy mimořádných předběžných veterinárních opatření, potom volba konkrétního typu opatření a jeho rozsahu je součástí správního uvážení správního orgánu, který o uložení opatření na základě skutkových okolností konkrétního případu rozhoduje.

[19] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 950/2006 Sb. NSS, absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, jež vyplývají

v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Při soudním přezkumu správního uvážení pak obecně platí, že úkolem soudu je posoudit, „zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, č. 394/2004 Sb. NSS).

[20] Za situace, kdy zákaz v uvedeném rozsahu byl v rozhodnutí žalované odůvodněn (vedle uvedeného jediného výsledku laboratorního vyšetření) poukazem na údajně veřejně známé a dostupné informace, které však za informace tohoto typu (tj. notorietu) nebylo možné považovat, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku (bod 15), že takto odůvodněné rozhodnutí obstát nemůže. Jak správně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, v posuzované věci bylo povinností správních orgánů rozhodnutí o předběžném opatření řádně odůvodnit, včetně uvedení podkladů a zdrojů, ze kterých vycházely, a konkrétních zjištění, které z nich učinily. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však skutečně nejsou zřejmé důvody pro rozhodnutí o předběžném opatření v takovém rozsahu, v jakém bylo vydáno.

[21] Rozhodnutí o předběžném opatření (tj. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) bylo odůvodněno pouze odkazem na uvedený výsledek laboratorního vyšetření, rozhodnutí žalované pak tyto důvody (ve vztahu k tomu, že se jedná o veškeré drůbeží maso z Polska) byly doplněny obecným odkazem na „veřejně známé a dostupné informace“, z nichž „vyplývá zvýšený výskyt salmonel v drůbežím masu dodávaném z Polska, který byl zaznamenán při laboratorních zkouškách v roce 2019“ (s. 7 rozhodnutí žalované). Na s. 8 rozhodnutí žalované je pak vysloven závěr o přiměřenosti rozhodnutí o předběžném opatření, neboť obchodní zájmy nemohou převýšit veřejný zájem na ochraně zdraví, dále že obchodování s drůbežím masem není znemožněno (jen pro maso původem z Polska se stanoví podmínky pro jeho uvedení na trh v ČR), že maso může být vyšetřeno ještě před odesláním do ČR, že žalobkyně má možnost objednat si vyšetření s výsledky do 24 hodin, a že tak podnikání žalobkyně není žádným zásadním způsobem dotčeno, neboť ta může případně využít jiných dodavatelů (tj. nikoli z Polska). Uvedené úvahy žalované nicméně nedávají odpověď na otázku, z jakého důvodu se zákaz uvádění na trh (resp. slovy rozhodnutí žalované „stanovení podmínek uvádění na trh“) vztahuje na veškeré drůbeží maso z Polska. Nejvyšší správní soud se tak rovněž ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tvrzení stěžovatelky (ve vyjádření k žalobě), že „správní orgány snesly soubor informací o značných rizicích u drůbežního masa pocházejícího z Polska“, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí o předběžném opatření, ani v odůvodnění rozhodnutí žalované.

[22] Na doplnění lze uvést, že sama stěžovatelka v napadeném rozhodnutí citovala čl. 14 odst. 6 nařízení č. 178/2002, který stanoví, že „(p)okud je nebezpečná potravinová součást dávky, šarže nebo zásilky potravin zařazených do stejné kategorie nebo odpovídajících stejnému popisu, předpokládá se, že všechny potraviny v dané dávce, šarži nebo zásilce rovněž nejsou bezpečné, pokud důkladné šetření neprokáže, že neexistují důkazy o tom, že zbytek dávky, šarže nebo zásilky není nebezpečný“. Toto pravidlo zejména s ohledem na ochranu zájmů spotřebitele stanoví vyvrátitelnou domněnku o nebezpečnosti potravin stejné kategorie, resp. stejného popisu, jsou-li součástí nějakého ohraničeného celku (dávky, šarže, zásilky).

pokračování

Za takový ohraničený celek však nelze bez dalšího (tj. aniž by došlo k hodnověrnému podložení tvrzení, že drůbeží maso z Polska vykazuje značná rizika) považovat veškeré drůbeží maso z Polska, k jehož zákazu bylo ve vztahu k žalobkyni rozhodnutím o předběžném opatření přistoupeno.

[23] Lze tak konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, z jakého důvodu krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované a jemu předcházejícího rozhodnutí o předběžném opatření a Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu se závěrem napadeného rozsudku ztotožnil.

[24] Je pravdou, že krajský soud se podrobněji nevěnoval (podle stěžovatelky stěžejní) otázce, zda lze čerstvé drůbeží maso obsahující bakterie salmonely sérovaru *Infantis* považovat za bezpečnou potravinu ve smyslu čl. 14 nařízení č. 178/2002 či nikoli. Pouze v bodě 16 napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že „(p)okud měly orgány veterinární správy dostatečné podklady pro to, že je v drůbežím mase dováženém z Polska zvýšené množství bakterií *Salmonelly*, bylo zcela na místě, aby učinily odpovídající opatření...“. Z tohoto úryvku skutečně není seznatelná odpověď na otázku nastolenou stěžovatelkou, resp. žalobkyní, a sice zda přítomnost bakterie salmonely sérovaru *Infantis* v čerstvém drůbežím mase činí podle unijních předpisů z uvedené potraviny potravinu nebezpečnou. Z citovaného úryvku lze pouze dovozovat, že krajský soud nařízení předběžného mimořádného veterinárního opatření v posuzované věci nevyloučil; ostatně pokud by tomu tak nebylo, nepřistupoval by k posouzení důvodů přiměřenosti takového opatření. Tento namítaný nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku nicméně nelze vyhodnotit jako vadu, která by měla vliv na jeho zákonnost, resp. výsledek řízení ve věci, neboť zde existoval relativně samostatný důvod ke zrušení rozhodnutí žalované a rozhodnutí o předběžném opatření, jak bylo uvedeno výše.

[25] S ohledem na důvody zrušení rozhodnutí žalované a jemu předcházejícího rozhodnutí o předběžném opatření, které Nejvyšší správní soud aproboval, je však nutno konstatovat, že jakákoliv odpověď na uvedenou otázku by neměla vliv na výsledek konkrétního sporu (kladná odpověď na shora uvedenou otázku by musela vést ke zrušení napadených správních rozhodnutí z důvodu, že předběžné opatření nemohlo být vydáno, neboť se týkalo bezpečné potraviny a záporná odpověď by zase neměla vliv na důvody vedoucí v řízení před krajským soudem ke stejnému výsledku, tj. ke zrušení rozhodnutí). Za takové situace, jakkoli by se zodpovězení této otázky mohlo jevit pro správní praxi *pro futuro* jako užitečné, ve vztahu k posouzení této konkrétní věci by se jednalo pouze o akademické pojednání, neboť řízení o mimořádných opatřeních, v jehož rámci bylo předběžné opatření vydáno, bylo zastaveno a předběžné opatření, následně zrušené napadeným rozsudkem, bylo již před jeho vydáním ukončeno. Nejvyšší správní soud tak neshledává důvod k tomu, aby se pro účely řízení o této kasační stížnosti uvedenou právní otázkou zabýval.

[26] Ve vztahu k důkazům navrženým žalobkyní ve vyjádření ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na výsledek řízení o kasační stížnosti vyhodnotil jejich provedení jako nadbytečné. Aktuální zpráva Evropského úřadu pro bezpečnost ani e-mail od kontaktního centra Europe Direct ze dne 23. 7. 2020 totiž nemůže nijak ovlivnit

důvody, pro které bylo přistoupeno ke zrušení rozhodnutí žalované a jemu předcházejícího rozhodnutí o předběžném opatření.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, neboť nebyl naplněn žádný z uplatněných kasačních důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.], a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Procesně úspěšná žalobkyně má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti tvořených náklady za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby po 3.100 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3.400 Kč. Požadovanou trojnásobnou sazbu za uvedený úkon právní služby nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněnou, neboť zástupkyně žalobkyně žalobkyni zastupovala již v řízení před krajským soudem, a s řešenou problematikou již byla podrobně seznámena. Zástupkyně žalobkyně je plátkyní DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč. Stěžovatelka (žalovaná) je tak povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 4.114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu